
De American dream

Waarom steeds meer jonge Belgische golfers de oversteek naar de VS wagen

In het spoor van onder meer Thomas Pieters, Thomas Detry en Manon De Roey maken steeds meer jonge Belgische toptalenten de oversteek naar de Verenigde Staten. Het Amerikaanse college-systeem lokt hen met indrukwekkende faciliteiten en een intensieve competitie waarin topsport en academische studies hand in hand gaan. Vier jonge landgenoten – elk in een andere fase van hun traject – tonen ons een eerlijke inkijk in de ervaringen en verwachtingen van universiteitsgolf in de VS.

Tekst: Yannick Melsen

Arthur Haghedooren maakte tijdens de Soudal Open als jonge amateur veel indruk. Volgend schooljaar maakt hij de stap naar het Amerikaanse collegiegolf (Foto Soudal Open).

‘Staar je niet blind op Division I. Een alternatief pad kan meer speelkansen en een snellere ontwikkeling bieden’

VIER PROFIELEN, VIER STRATEGISCHE KEUZES

Wie tot de Belgische top in het jeugdgolf behoort, komt vaak spontaan in de belangstelling van Amerikaanse topsportscholen te staan. Toch start de jacht op een studiebeurs meestal met een doordacht eigen dossier, liefst twee jaar voor het geplande vertrek.

Veel gezinnen kiezen er in deze fase voor om een gespecialiseerd agentschap in te schakelen. Zo’n organisatie helpt bij het opstellen van het profiel, bereidt de videocalls met coaches voor en helpt bij het vergelijken van het aanbod. **Loïc Goethals** en zijn vader Marc benadrukken het belang van die gestructureerde voorbereiding. “Als je zonder een duidelijke lijst met wensen en prioriteiten begint, ben je eigenlijk blind aan het varen”, legt Marc uit. “Een goed agentschap vraagt weliswaar een commitment fee, maar stelt de juiste vragen, stroomlijnt het vooronderzoek en volgt je dossier ook verder op. Wij zijn heel tevreden over onze samenwerking. Ze reageren snel en kijken ook verder naar mogelijke transfermogelijkheden.”

Arthur Haghedooren (derde van links) en Loïc Goethals (tweede van rechts) naast Thomas Pieters tijdens een bezoek op de GV Topsportschool in 2024.

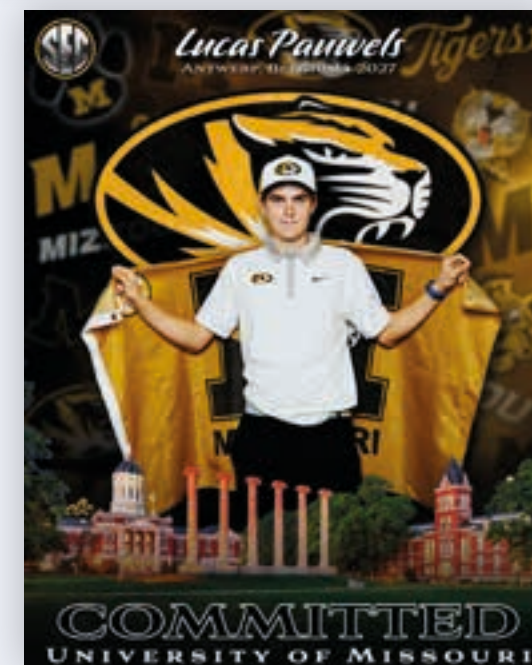
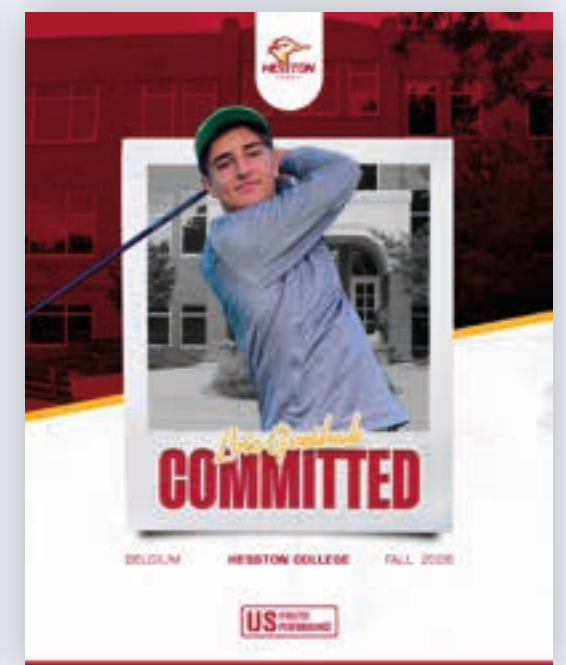
Arthur Haghedooren werd aanvankelijk via Instagram benaderd. “Er liepen op een gegeven moment zoveel gesprekken dat het moeilijk was om in te schatten waarop we moesten letten”, vertelt zijn familie. “We kozen er vervolgens voor om met een agent te werken, die veel coaches persoonlijk kent. Hij nam contact op met hoofdcoach Mike Small van de University of Illinois (die trouwens ook Thomas Pieters, Thomas Detry, Adrien Dumont de Chassart en Matthis Besard tot haar alumni telt, red.). Arthur stond daar ook al op de radar. Aangezien Illinois zijn absolute droomuniversiteit was, was de keuze voor de start van zijn opleiding in 2027 snel gemaakt.”

Callum McLean pakte het in eerste instantie zelfstandig aan door samen met zijn ouders tientallen universiteiten aan te schrijven. Na meerdere positieve reacties stapte hij alsnog over naar een begeleidende organisatie om de sportieve niveaus beter in te schatten. McLean maakte vervolgens op zijn 17de een heel bewuste keuze voor Division II bij West Texas A&M University.

Arthur Estas, die zijn tweede jaar ingaat aan de University of North Alabama in Division I, legde de weg wel volledig zelfstandig af met hulp van zijn familie. “Mijn broer had bij zijn overstap met een bureau gewerkt en kon mij goed begeleiden”, zegt Estas. “Agencies vragen een behoorlijke vergoeding, maar alles zelf doen vraagt enorm veel voorbereidingstijd. De hoogte van de aangeboden studiebeurs is vaak een goede graadmeter van hoe graag een coach je wil hebben.”

DE VUURDOOP

Wie denkt rustig te kunnen wennen aan de campus komt bedrogen uit. De voorbereiding op het sportseizoen start vrijwel meteen na aankomst halverwege augustus. De eerste twee weken staan direct in het teken van een reeks intensieve kwalificatierondes binnen het team. McLean heeft

Arthur Estas

een gouden tip voor nieuwkomers: “Reis, indien mogelijk, zeven tot tien dagen voor de start van het academiejaar samen met je ouders naar de VS. Er komt administratief en praktisch veel meer op je af dan je denkt.”

Zodra de competitie start, is het golfjaar opgedeeld in twee seizoenen. Het fall season loopt van augustus tot november en focust op fysieke opbouw, groepsdynamiek en de eerste toernooien. Na een kort off-season in de winter volgt vanaf februari het spring season, de absolute sportieve piek waarin toernooien elkaar snel opvolgen.

Het dagelijkse leven vraagt om een strakke planning. Ochtendsessies in de fitnesszaal en ontbijt met het team worden gevolgd door academische voormiddagen op de campus. In de namiddag

staan baantrainingen of onderlinge kwalificaties op het programma. “Het niveau van het golfspel was een grote verrassing”, herinnert McLean zich. “De diversiteit in academische- en sportieve wensen in de VS zijn enorm. Je moet wel je tijd vanaf dag één strak plannen en zorgen dat je studieresultaten in orde blijven, want zonder voldoende studiepunten mag je simpelweg niet spelen.”

MENTALE WEERBAARHEID

Een groot misverstand bij Europese golfers betreft de rol van de Amerikaanse hoofdcoach. In tegenstelling tot club- of bondstrainers in België fungeert een hoofdcoach in de VS vooral als manager.

“Amerikaanse coaches richten zich voornamelijk op prestaties, teamgeest en de onderlinge

‘Als je niet meteen de selectie haalt, kan er lichte paniek toeslaan’

concurrentie”, licht McLean toe. “Hun aanpak is erg resultaatgericht. Aan mijn swingtechniek werk ik wanneer ik terug in België ben. De coach in de States verwacht vooral dat je leert scoren onder druk en dat je je verantwoordelijkheid neemt voor je eigen spel.”

Die nadruk op resultaten vertaalt zich in een constante, interne competitie om een plek in het zogeheten travelling team. Hoewel een universiteitsselectie vaak uit acht tot twaalf spelers bestaat, mogen er per toernooi slechts vier tot zes golfers daadwerkelijk afreizen om de universiteit te vertegenwoordigen. College golf wordt namelijk in teams gespeeld van 4-5 leden. Soms mag het B-team meereizen of zijn er individuele plaatsen (indie spots) beschikbaar, meestal voorbehouden aan de betere sportscholen. Die stellen spelers in staat om waardevolle ervaring op hoog niveau op te doen, om punten te verzamelen voor het individuele klassement en om te wennen aan de toernooisfeer, de baaninrichting en de druk van het Amerikaanse systeem.

Arthur Estas ondervond tijdens zijn eerste jaar in Division I hoe zwaar die prestatiedruk kan wegen. “Als je als nieuwkomer de selectie niet meteen haalt, kan er lichte paniek toeslaan. Je verliest snel je zelfvertrouwen als het team op toernooi vertrekt en jij alleen achterblijft op de campus. Toch moet je beseffen dat vele eerstejaars de selectie niet meteen halen. Mentaal moet je ontzettend sterk in je schoenen staan om jezelf te herpakken.” Sommigen zoeken daarbij steun bij teamgenoten met de juiste mentaliteit. Anderen vinden net focus bij vrienden buiten de golfwereld en beseffen dat deze levenservaring draait om meer dan enkel het sportieve. Toch is het inspirerend om te zien hoe deze jonge golfers beseffen dat deze oefening in mentale weerbaarheid een realistisch voorproefje biedt op het bestaan van een tour pro.

Wanneer je als speler geblesseerd raakt of meer tijd moet wijden aan studies en ontwikkeling, kan je ervoor kiezen om een jaar te redshirten. Hierbij zie je als student-atleet een jaar lang af van officiële wedstrijden om zo jouw speelgerechtigheid te verlengen. Daarnaast beschikken de meeste scholen over hun eigen dokters en kinesisten om het herstel te bespoedigen. Wanneer de prestaties aanhoudend tegenvallen, kan een coach vragen om een andere school en studiebeurs te zoeken. Je kan ook zelf op zoek gaan naar een andere universiteit of divisie om je kansen op speeltijd te verhogen.

TOEKOMSPERSPECTIEF

Een van de doorslaggevende argumenten voor jonge atleten om de Atlantische Oceaan over te steken, is dat een vergelijkbaar topsportklimaat dicht bij huis nauwelijks te vinden is. In België en de rest van Europa is het combineren van een volwaardige academische studie met golf op topsportniveau een constante zoektocht. In het Europese onderwijssysteem stuit je al snel op rigide aanwezigheidsplichten, overlappende examenroosters en een gebrek aan organisatorische ondersteuning.

Over de kosten en studiebeurzen

In de Verenigde Staten wordt de universiteitssport georganiseerd door drie overkoepelende sportbonden: de NCAA (meer dan 1100 aangesloten scholen) met de strengste academische en toelatingseisen en opgedeeld in Division I, II en III, de NAIA (ongeveer 250 particuliere scholen) en de NJCAA (ruim 500 tweejarige community colleges).

De totale kostprijs voor een studie in de VS schommelt gemiddeld tussen de 20.000 en 75.000 dollar per jaar, inclusief lesgeld, verblijf, maaltijden en boeken. Studiebeurzen verschillen sterk per divisie. In Division I worden vaak volledige full-ride-beurzen aangeboden die alle kosten dekken. Division II en de NAIA werken voornamelijk met gedeeltelijke beurzen via een equivalency-model, waarbij de coach het totale budget flexibel opsplijt over verschillende spelers. In de Division III spelen beurzen daarentegen nauwelijks een rol.

Loïc Goethals

De familie Goethals ziet de waarde van de Amerikaanse aanpak: “Mocht er in het Belgische onderwijs een vergelijkbare topsportstructuur bestaan, dan zouden veel meer jongeren in eigen land blijven. In de VS is die integratie tussen universiteit en sport een geoliede industrie. De wereld wordt een klein dorp en deze levenservaring vormt jongeren tot gedisciplineerde atleten met enorm veel doorzettingsvermogen.”

Hoewel in Europa soms het hardnekkige vooroordeel heerst dat een Belgisch universitair diploma academisch zwaarder weegt dan een Amerikaanse titel kijken de spelers en hun families daar heel anders naar. De families Haghedooren en Goethals verwoorden het treffend: “Misschien wordt een Belgisch diploma als iets academischer beschouwd, maar vier jaar topsport in de VS gecombineerd met een studie is een enorme meerwaarde. Je leert niet alleen een opleiding combineren met intensieve trainingen, maar je ontwikkelt ook vaardigheden zoals zelfstandigheid, discipline, verantwoordelijkheid en omgaan met prestatiedruk. Dat zijn skills die je op én buiten de golfbaan een levenslang voordeel opleveren.” Het verbaast hen dan ook niet dat vrijwel iedereen in de huidige lichting toptalenten de oversteek maakt of al is vertrokken.

Uiteindelijk vormt college golf voor velen de springplank naar het profcircuit. Via het PGA Tour University-systeem kunnen de absolute toppers zich direct kwalificeren voor profcircuits zoals de Korn Ferry Tour. Maar ook via Europese Satelliet Tours zoals de Hotelplanner Tour (de vroegere Challenge Tour) of Pro Golf Tour bouwen steeds meer oud-collegespelers stapsgewijs aan hun weg naar de absolute wereldtop.

‘Zo eerlijk en neutraal mogelijk adviseren’

Ook Golf Vlaanderen kijkt positief, maar met de nodige nuance naar de stap richting Amerika. Karine Guerman, directeur Topsport bij Golf Vlaanderen, ziet heel wat troeven in het collegegolf, maar benadrukt dat het altijd een goed overwogen en individuele beslissing moet zijn.

“Het niveau van de competitie, de infrastructuur en de mogelijkheid om golf op hoog niveau te combineren met een opleiding zijn absoluut sterke punten”, aldus Guerman. “Maar wij bekijken zo’n keuze vanuit het volledige ontwikkelingstraject van de speler. De belangrijkste vraag is: welke omgeving geeft mij de beste kansen om mijn uiteindelijke sportieve doel te bereiken?”

Dat sluit aan bij het topsportbeleid van Golf Vlaanderen, met presteren op het hoogste internationale niveau en een Top 8 op de Olympische Spelen als ultieme ambitie. Daarom wordt voor iedere speler afzonderlijk bekeken of collegegolf op dat moment de juiste stap is. Daarbij mag niet alleen gekeken worden naar de naam van de universiteit, de NCAA-divisie of de omvang van de scholarship. Ook het niveau van de ploeg en de competitie, de kwaliteit en toegankelijkheid van de oefenfaciliteiten, de medespelers en vooral de reële kansen om wedstrijden te spelen, zijn belangrijk. Een volledige studiebeurs is dan ook niet noodzakelijk de beste sportieve keuze.

Een belangrijk aandachtspunt is bovendien de begeleiding. Een Amerikaanse collegecoach is in de eerste plaats verantwoordelijk

voor het team, de resultaten en de selectie en is niet noodzakelijk een technische trainer. “Je komt in een omgeving terecht waarin je veel verantwoordelijkheid voor je eigen ontwikkeling moet opnemen”, stelt Guerman. “Voor sommige spelers werkt die zelfstandigheid uitstekend, anderen hebben net meer individuele begeleiding nodig.”

Golf Vlaanderen ziet na jaren ervaring dan ook dat het Amerikaanse traject niet bij iedereen automatisch tot sportieve progressie leidt. De voortdurende strijd om een plaats in het wedstrijdteam, een periode met mindere prestaties of een blessure kunnen zwaar wegen. Op zulke momenten moet een speler voldoende zelfstandig en mentaal weerbaar zijn om zijn of haar traject opnieuw in handen te nemen.

Dat neemt niet weg dat college golf een bijzonder waardevolle springplank kan zijn. De combinatie van sterke competitie, uitstekende infrastructuur, internationale ervaring en studies biedt kansen die in Europa moeilijk te evenaren zijn.

“We kennen de succesverhalen en die tonen hoe waardevol college golf kan zijn. Maar we zien ook spelers voor wie het systeem minder goed werkt. Daarom proberen we vanuit Golf Vlaanderen elke speler zo eerlijk en neutraal mogelijk te adviseren, rekening houdend met zijn of haar sportieve ontwikkeling, ambities en persoonlijke situatie. De uiteindelijke keuze ligt echter altijd bij de speler zelf en zijn of haar familie.”